

ממון, אף כאן — ממון⁽⁶⁷⁾.

וכן אמר רב נחמן בר יצחק, וכן תני רב יוסף צידוני כי רבי שמעון בן יוחאי: אתיא "שימה — שימה".

בעי רבי ירמיה: אם שכרן הבעל לעדים ושילם להם בקרקע ולא במעות, מהו?

האם נאמר כיון שלמדים את דינו מריבית, צריכה להיות השכירות דווקא בכסף או אוכל שהם מטלטלין, וכמו גבי איסור ריבית, שנאמר בו כסף ואוכל ולא נאמר איסור ריבית בהלוואת קרקע, או שמא למדים מריבית רק את זה שתהיה שכירות בממון, ואף אם שכרן בקרקע — חייב.

עוד הסתפק רבי ירמיה: שכרן בפחות משה פרוטה, מהו?

עוד נסתפק: שכר את שניהם בפרוטה אחת, כשלכל עד שילם חצי פרוטה, מהו?

בעי רב אשי: אם כנסה הבעל ולא הוציא לה שם רע, וגירשה, וחזר וכנסה, ואז הוציא שם רע על הנישואין הראשונים, שאמר שלא מצא לה בתולים בנשואין הראשונים, מהו?⁽⁶⁸⁾

עוד נסתפק: אם הוציא היבם שם רע על נשואי אחיו, מהו?

ואמרינן: פשוט מיהא חדא [תפשוט על כל פנים אחד מן הספיקות].

דתני רבי יונה: כתוב בפרשת מוציא שם רע, שאומר האב לבית הדין, "את בתי נתתי לאיש הזה". ודרשינן: לזה דווקא — ולא ליבם, שאין נוהג בו דין מוציא שם רע, אם מוציא את השם הרע על נשואי אחיו.

ועתה חוזרת הגמרא לבאר מחלוקת רבנן ורבי אליעזר בן יעקב בענין הוצאת שם רע.

מאי רבנן, ומאי רבי אליעזר בן יעקב?

דתניא: כיצד הוצאת שם רע?

בא הבעל לבית דין ואמר לאבי האשה: פלוני! לא מצאתי לכתך בתולים!

אם יש עדים שזינתה תחתיו — יש לה כתובה מנה.

ותמהינן: אם יש עדים שזינתה תחתיו — יש לה כתובה מנה? הרי בת סקילה היא!

ומבארינן: הכי קאמר: אם יש עדים שזינתה תחתיו — בסקילה.

אבל אם זינתה מעיקרא, לפני שאירס אותה — יש לה כתובה מנה. שהתנא הזה סובר

67. הגמ' לא פשטה ספק זה. ופסק הרמב"ם [פ"ג מהלכות נערה בתולה הל"ט], דפטור ממלקות ותשלומים.

וסיים הרמב"ם: "וכל הפטור, אם רצה לגרש — מגרש". ותמה עליו המשנה למלך, היאך יכול לגרשה, הרי הוא ספיקא דאורייתא על קיום מצות עשה של "ולו תהיה לאשה", והוא לך

67. כתבו התוס', דנראה דלאו גזירה שוה גמורה היא, מדבעי בסמוך שכרן בקרקע או בפחות משה פרוטה מהו, אע"ג דגבי רבית שלמדים ממנה בגזירה שוה — אמרינן דאין רבית בקרקע, אלא דווקא דומיא דכסף ואוכל, וכן אין רבית בפחות משה פרוטה. עיי"ש.